

HOMILIA EN LA MISSA DE LA NIT DE NADAL

“El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós”

Fa cinc anys, presidia per primera vegada aquesta missa de Nadal amb molts de vosaltres. Aquesta eucaristia, una de les primeres que celebrava com a bisbe, fou especial. Recordo que vaig viure un goig espiritual molt gran en l'adoració de l'infant i en la consagració de l'eucaristia. Aquella nit vaig veure “una gran llum”.

No es tractava simplement d'una petita experiència mística més en la col·lecció de la meva vida espiritual. Malgrat aleshores, així m'ho semblà, avui, cinc anys més tard, estic segur que fou quelcom molt més gran! Aquella gràcia del Nadal de 2010 contenia una promesa.

Feia tot junts quinze dies que havia convocat tota la diòcesi, amb gran solemnitat, a una obra ingent: “l'obra més extraordinària que mai s'hagi vist a les nostres comarques des que foren evangelitzades fa molts segles. [...] a una nova evangelització extensa i profunda, que permeti de nou fer d'aquesta terra una terra de sants”.

El panorama enmig del qual vaig pronunciar aquella invitació no permetia gaires esperances, ni alegries. La nostra diòcesi tenia fesomia de “país tenebrós”: un clergat envellit i desanimat; un sol seminarista; la immensa majoria de parròquies mig buides i agonitzants; un petit grup de capellans i laics en recerca de camins nous, però atemorit per aquella secularització molt més profunda del que aparentaven els signes externs. Aquella colla sabia que el clima religiós d'aleshores i d'ara és com l'iceberg que va enfonsar el titànic –insignificant en superfície però immens en profunditat.

De fet, aquella invitació va xocar a molts perquè la situació que vivíem feia molt inversemblant allò que profetitzava en forma de convocatòria. Alguns van pensar que simplement pronunciava paraules grandiloqüents, que formulava desitjos impossibles o pretenia animar un exèrcit derrotat i en retirada a base d'un miratge que oblidava la realitat.

“Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí”

El Senyor, n'estic convençut ara, amb cinc anys de perspectiva, va concedir-me aquella gràcia nadalenca, per gravar en el meu cor la promesa

de l'acompliment d'aquella profecia que jo mateix havia pronunciat. Jo, aquella nit santa, vaig tenir el goig i l'alegria de la sega d'una collita abundant, de la festa dels vencedors de la batalla.

Insisteixo, sense comprendre-ho vaig experimentar que la gran obra d'evangelització que havia anunciat s'acompliria. Aquella nit, jo ja vaig viure, sense saber-ho, el goig de les conversions i dels camins de fe de tants i tants que al llarg d'aquests anys han "tornat de la part de Déu". Aquella nit, el bon Jesús em féu tastar el goig i l'alegria contagiosa de la collita que hem anat segant en una bona colla de feixes de la nostra Església diocesana. I ara, que visc a ple els primers capítols de la realització d'aquella promesa, d'aquella profecia, entenc, més que aleshores, el goig d'aquella nit.

***

Perquè us faig aquesta confessió? Ho faig perquè em plau fer memòria agraïda d'allò que Déu em va prometre i ha acomplert. Us ho confesso perquè vull que us uniu a aquest agraïment, vosaltres que fóreu testimonis predilectes d'aquella misteriosa gràcia. Però, sobretot, us ho revelo perquè, manllevant les paraules de Sant Pau que hem escoltat a la segona lectura, us vull dir: "Sí, germans: s'ha revelat l'amor de Déu, que vol salvar tots els homes". Perquè desitjo ardentment que tots vosaltres, aquesta nit, visqueu una experiència semblant.

Aquesta nit tendra i "màgica" és una nit per somniar i per sentir! És una nit per somniar una vida diferent i per sentir l'alegria d'una vida nova! És una nit per somniar la conversió dels fills i dels néts i per gaudir del goig de veure tota la pròpia família a l'Església! És una nit per somniar i sentir el vertigen d'una mirada nova sobre la pròpia parròquia, una mirada que deixi de banda els judicis benivolents sobre els qui ens semblen uns ingenus o uns visionaris i que faci el salt vers els miracles de Déu.

Què ens cal fer per somniar i sentir?

1r. Adonem-nos de com estem i del que necessitem, escoltant el profeta: *"Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla"*.

Sant Ignasi, en la contemplació sobre l'encarnació dels exercicis espirituals, ho descriu amb brevetat i claredat: "mirar lo que hacen las personas sobre la haz de la tierra, así como herir, matar, ir al infierno [...] y todas las gentes en tanta ceguedad, y como mueren"; "asimismo lo que

dicen las personas divinas, es a saber: Hagamos redención del género humano”.

Vivim en un món malalt i ferit. Un món que mata i destrueix. Un món que va a la perdició. Vivim en una Església que intenta autopreservar-se, que emmalalteix i agonitza. Déu ho veu i se'n compadeix. Déu, davant del desgavell de la humanitat i la *mundanització* de l'Església, no s'encén d'ira, no exclama –massa poc–, sinó que es determina a “fer redempció”, a venir a alliberar-nos i a reconstruir-nos. Ell, commogut a causa del nostre sofriment, surt al nostre encontre, baixa a la terra per guarir-nos. Ell, trasbalsat per la nostra impotència eclesial, ve una vegada més a omplir-nos del seu Esperit Sant per fer-nos sortir, per enviar-nos.

2n. Adonem-nos de com ve a redimir, escoltant de nou: *“Ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill que porta a l'espatlla la insígnia de príncep. Déu li ha posat aquest nom: Conseller prodigiós, Déu-heroi, Pare-per-sempre, Príncep-de-pau”*.

Sant Ignasi, en la contemplació del naixement, invita a mirar el pessebre de Betlem: “ver las personas, es a saber, ver a nuestra Señora y a Joseph”; “mirar y considerar lo que hacen, [...] para que el Señor sea nacido en summa pobreza, y a cabo de tantos trabajos, de hambre, de sed, de calor y de frío, de injurias y afrentas, para morir en cruz; y todo esto por mí”.

Proposa que ens apropem a l'establia fins a veure “como si presente me hallase”, com Déu ve a alliberar. No ve amb la força sinó “usant misericòrdia”. Déu ve pobre i vulnerable. Déu estén unes mans de nadó. Déu ens mira amb un somriure tan bell com fràgil. Déu no ens pidola cap altre regal que la nostra misèria interior i les nostres ferides, les nostres pobreses comunitàries i les nostres pors. Ell ens promet, a canvi, el seu amor que perdona i cura, que construeix i enforteix. De nou, com diu l'apòstol: “Ell s'entregà a si mateix per nosaltres, per rescatar-nos de l'esclavatge de les culpes, deixar-nos nets i fer de nosaltres un poble ben seu, apassionat per fer el bé”.

3r. Prenguem consciència que avui, aquesta nit, som aquí per escoltar l'anunci de l'àngel: *“No tingueu por: us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor”*. Per dir-nos, els uns als altres, com ho feren els pastors: *“Arribem-nos a Betlem a veure això que ha passat i que el Senyor ens ha fet saber”*.

4t. Fem-ho! Apropem-nos a l'eucaristia com els pastors al portal de l'establia. Adonem-nos que, amb gran misericòrdia, Déu torna a prendre carn en aquest sagrament admirable. Ve de nou, fràgil i tendre. Més que mai. Ve a curar i a reconstruir. Ver a fer somniar i a fer sentir. Quan el combreguis, deixa'l entrar en els racons més foscos de la teva vida i deixa'l que et guareixi. Quan el combreguis, ofereix-te interiorment per a allò que Ell vulgui en l'obra evangelitzadora de la teva parròquia. Quan el combreguis, deixa'l fer-te somniar. I veuràs quin miracle: apareixerà el goig de la promesa que Déu acomplirà en la teva vida durant els propers cinc anys.

Catedral de Solsona, 25 de desembre de 2015